

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΟ

Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη βρασιόμουσιν σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, τῆ Λόρχη. Ἡ ὥρα ἦταν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἡ πόλις, εἰχε ξένοιαστέν γύρω

στοῦ ὕπνου τὴν ἀγαλιά. Σπύριος ἀκόμα, ἔγραφα σὲ θαμπάτιο μου, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα τὸ χαρτί μου νὰ κοκκινίσῃ. Ὑψώσα τὰ μάτια πρὸς τὰ ἀνοικτὰ παράθυρά μου. Τὶ θάρμα! Τὰ δύο παράθυρα ἔμοιαζαν μὲ δύο μεγάλες πλάμες ἀπὸ ῥόδινο ἀχάτη, ποὺ σκορποῦσε ὀλόγυρὰ μου μιὰν ἀλλόκοτη ἀντανάκλαση.

Τρομαγμένως κήδησα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πρόβαλα ἔξω τὸ κεφάλι μου. Ἐνας τεράστιος θόλος ἀπὸ φλόγες καὶ καπνοὺς ἀπλάωνταν λίγα μέτρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, συγχρόνως δὲ δαιμονισμένα τροβοβόληματα καὶ κρότοι τάρρασαν τὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Τὸ ἀντικρινὸ μου ξενοδοχεῖο Π. καίονταν! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν τιναχθεὶ ἀπὸ τὸν ὕπνο τους ἐντρομοί, ἢ πόλις εἶχε σηκαθῆ σὲ πόδι κα' ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ ἀντιχούσε ἡ φοβερὴ κραυγὴ: «Πυρκαϊά! Πυρκαϊά!...» Ἐνῶ ἡ κερμαίνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν δαιμονισμένα. Ἐκλεισα τὰ παράθυρά μου καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα. Ἄλλο θάρμα παρουσιάστηκε τώρα ἀπὸ πάνω μου, γιατί ἐγὼ ἔβλεπα σὲ κάτω πάτωμα: Ἡ μεγάλη εὐλίγη σκιά τοῦ ξενοδοχείου μου, ποὺ ἀνέβαινε σιὰ ἀπάνου πατώματα καὶ σπνάρωσε μὲ τὸ ἄλλο ξενοδοχεῖο, ποὺ καίγονταν. εἶχε τυλιχθεὶ κα' αὐτὴ ἀπὸ φλόγες. Ἐνα πλῆθος κόσμου εἶχε μορθετῆ ἔκει καὶ μεταφέρτε διάφορα ἔπιπλα γὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φωτιά.

Εἶχε ἀνασταταθῆ καὶ τὸ δικὸ μου ξενοδοχεῖο. Ἄλλος μὲ τὰ νυχτεῖα μου, ἄλλος μὲ τὸ ποικάμισο, οἱ ταξιδιωτὲς μὲ τὶς ἀποσκευὰς τους καὶ οἱ ὑπηρέτες μὲ διάφορα ἔπιπλα σὲν ὄμο ἔβαναν σὰν τρελλοί!...

Ἀποτελοῦσαν ὅλοι μιὰ ἀλλόκοτη μάζα, σπαθίζονταν καὶ καταλαπατιόταν ποὺς νὰ κατακυλιόσῃ πρῶτος τὴ σκάλα!...

Ἐγὼ δὲν ἀνησούησα καὶ τόσο, γιατί ἡ ἀποσκευὴ μου ἦσαν λίγες καὶ γιατί, ἀφοῦ ἔβλεπα σὲ κάτω πάτωμα, τὸ πολὺ πολὺ θάρηδοῦσα, ἂν ἦσαν ἀνάγκη, ἀπὸ τὸ παραθυρο ποῖταν ἀρεστὰ χαμηλό.

Ζαφνικὰ ἔπιασα μιὰ ἀγρία μπόρα. Ἐβρεχε μὲ τὸ δάσι! Ἐν τούτους ἔβραλοῦθοσαν νὰ πεσοῦν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου διάφορα ἔπιπλα γὰ νὰ τὰ γλυτώσωσιν. Γινώτανε χολασμός. Πέφτανε στρώματα, σκεπάσματα, διάφορα ἔδεματα μ' ἄσπρηδούσα τὸ ἕνα πατόπι σὲ ἄλλο καὶ κατακυλοῦσαν στὴν πλακόστρωτη αἰθὴ τοῦ ξενοδοχείου μας...

Ἡ φωτιά σὲ γειτονικὸ ξενοδοχεῖο Π. εἶχε μεταδοθῆ τῶρα στὴ στέγη. Ἡ πυροσβεστικὴ ἀντίληξ ἔβρασαν σὲ μετὰξὺ κα' ἀρχίσαν τὸ σπτηρὸ ἔργο τους. Μὰ τὸ ξενοδοχεῖο Π. καίονταν πᾶσι ὀλόκληρο κα' ἔμοιαζε μὲ μιὰ γιγάντια φλόγην πυρκαϊά, τῆς ὁποίας τὴν κορυφὴ σήλασε ὁ ἄνεμος. Τὸ γησιν τώρα μὲ βαθιοῦς, κοῦφους νόθους πρὸς τὴ στέγη τοῦ δικοῦ μας ξενοδοχείου, ποὺ κα' αὐτὴ εἶχε πᾶσι εἶδη κα' ἐκεῖ φωτιά.

Εἶνε κατὶ φορητὸ, μὰ καὶ θαυμάσιο μὲν νὰ βλέπῃς πυρκαϊὰ ἀπὸ κοντὰ. Μοῦ φαίνονταν πᾶσι ἕμουν ἀντίκρου σ' ἕνα τεράστιο σπῆλαιο πύρινο, ὅπου τὰ πάντα τίναζαν φλόγες, ἄστραφταν, σπιθοβολοῦσαν, ἔβραζαν ἀγρία καὶ σπριζάσαν μὲ τρομοκρικὸ θόρυβο. Κάτι σὲν ἀγνία μορφοῦσῃ τὴν ψυχὴ, μὰ ἔβλεπα στὴ θέσι μου...

Στὸ μετὰξὺ αὐτὸ ἡ ἀντίληξ δοῦλεσαν ἀκατάπαυστα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ φανταστῆ κανεὶς μὲ τὴ μανιὰ τὸ νερὸ χτυπιεὶ τὸν ἔσθρο τοῦ! Μόλις ἡ σιμάνη τῆς ἀντίληξ, τὸ μακροπλὸ αὐτὸ φειδί, ποὺ ἀνοίγεται μὰ σφρητῆ μέσα σὲ σκοτάδι, ἀνέβηκε ἀπάνου ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἔγκο τοῦ τοίχου καὶ πρόβαλε ἀνάμεσα στὶς φλόγες τὸ μικρὸ μπρούτζινο κεφάλι τῆς, ὄχιως ὀμέσως μὲ λίσσα, νὰ ντανεῖ ἀφθονο νερὸ πάνω σὲ καίοντο κτίριο...

Ἡ φλόγα μόλις χτυπήθηκε ξαφνικὰ, ἀπὸ νερὸ, ὄχιως νὰ οὐβιάσῃ, ν' ἀνασκῶνεται, νὰ σπαραξῆ φορητὰ, ν' ἀνοίγῃ τεράστια λαρόγγια ποὺ μέσα τους σπιθοβολοῦσαν πλῆθος ρομπιμὰ, νὰ γλῶρῃ μὲ βία πόρτες καὶ παράθυρα κατῷ. Ὁ ἀέμος ἀνακατεῦστηκε μὲ τὸν καπνὸ καὶ ὑψώνονταν σὲ τεράστια σύννεφα. Λευκὲς καὶ μαυρὲς σπᾶχες στροφιλιζόνταν ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ γλῶρῃσαν σὲ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Τὸ σφύριγμα τοῦ νεροῦ, ἀπαντοῦσε, θαρραῖς, σὲ μούγγισμα τῆς φλόγας. Γινώτανε μετὰξὺ τῶν δύο στοιχείων ἀγρία, λυσσοσμένη κἀλή...

Ἡ δυνάμη τῆς ὕλης στήληξ, ποὺ εἶναι στὴν ἀρχὴ ἡ ἀνελία, ἦταν τεραστία. Ἡ πλάμης καὶ τὰ κερμαῖα, πάνω σὲ ὀποια χτύπησε σκόρπισαν σὲ θρόψαλλα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ξυμική

τοῦ ξενοδοχείου σπριζάστηκε κάτω!... Ἡ φλόγα μάζεψε τὶς ὀμέτρες γλώσσες τῆς κα' ἕνας τεράστιος θόσanos ἀπὸ σπῆδες σηκάθηκε ἀνάερος.

Ὁ Ρήνος, τὰ τοπετα ἀντίκρου, τὰ βουνά, τὰ χάλασμα, χάνονταν πᾶσι ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς καὶ ξαναφαίνονταν. Ὁ ἀδιάποκος ἀντίγαλος τῆς κερμαίνης, οἱ ποῦφοι βρόνοι τῶν τοίχων ποὺ σπριζάσαν, τὰ χτυπήματα τοῦ τοσκούριου τῶν πυροσβεστῶν, τὸ ἄγριο μούγγισμα τῆς μπόρας, τὰ οὐβιάματα τῶν σκύλων, ἡ στριγγὲς κραυγὴ τῶν γυναικῶν ἦταν κατὶ ἀόσιοι! Ἡ φωτιά καλεῖται ἀκόμα μὲ τὸ νερὸ, ἀνασηκῶνει τὶς πόρτες γλῶσσες τὶς στριγγουρῆς καὶ κατὶ τὶς σπριζαῖες. Τὰ παραθυροφύλλα ποὺ ἀπομένουν ἀκόμα στοὺς μαροκμερισμένους τοίχους ἀνοικοκλίνονται ἀπὸ τὸν ἄνεμο μὲ δαιμονισμένον κάταγο.

Μερικὰ δοκάρια τῆς στέγης βρασιόυνται ἀπὸ πανένα κερφι καὶ κερμουνται σὲ νερὸ. Ἄλλα κατὶ ἀπ' αὐτὰ γέρουν σὲ στενὸ διὰ κενὸ τῶν δύο ξενοδοχείων, σπρηζόν τὴν ἀκρῆ τους στὴ στέγη τοῦ δικοῦ μας ξενοδοχείου καὶ κᾶνον κατὶ παραξένα πύρινο γερφῶρα. Μέσα σ' ἕνα ὀμοῦτο τοῦ ξενοδοχείου Π. κερταγγυροῦσαν ἀπὸ τὶς φλόγες, μιὰ εἰκόνα κερμαῖα σὲν τοίχο. Εἶνε ἕνα τοπετο γλίγιο. Κάτου ἀπὸ γιγάντιες βαλαντιδὲς ἕνας βοσκὸς ἔχει ἀγαλιάσει μιὰ βοσκοπούλα. Ἐκεῖνη γέρνει πίσω μ' ἀντίσταση τὸ κερφι τῆς γὰ νὰ ξεφύγῃ τὸ φίλημα. Πιὸ πέρα ἕνα κοπάδι πρόβατα βόσκουν ἀφρόνιστα. Τέλος μιὰ μεγάλη φλόγα, ὀρμητικὰ σὲν ὀμοῦτο μέσα ὄρμαζε τὴν εἰκόνα καὶ σὲ λίγο ὁ Θῶρος καὶ ἡ Γαυκαρία του, χωρὶς νὰ φιληθοῦνε, σπᾶχῃ πεῖα, σκορκίστηκαν σὲν ἄνεμο.

Ὁ Βικτωρ Οὐγκὸ

Τὸ φτωχὸ κηπάκι ποὺ βρασιόει κατὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ ἔξλα ποὺ καίγονταν. Στὴν ἀκρῆ τοῦ κήπου μὰ λυγοκρομη ἀνωκία, ποὺ δὲν τὴν ἔχουν ἀγγίξει ἡ φλόγες, ντανεῖ ἀπελπισμένον τὴν κρησὴν κόμη τῆς σὲν ἄνεμο, σὰν κἀποια κοπέλλα ποὺ κατέβηκε καὶ σπᾶθηκε ἔκει καὶ σπρηθετο πιεῖται γὰ τὴ μεγάλη συμφορὰ.

Ἄν σ' ὄλα αὐτὰ, ποὺ κερταγγῶνται πιὸ πάνω, προσθέσετε καὶ μερικὰς ἔσθες Ἐγγλέζους, ψηλὰς καὶ ξερὲς σὰν σπᾶκες, ποὺ εἶναι κονταί στὴν αἰθὴ πλάγι ἀπὸ τὶς ἀποσκευὰς τους, καὶ ἕνα πλῆθος ξυπόλυτα καϊδάκια τῶν ὄρμων ποὺ κᾶνον στὰ γέλια καὶ θορβὸν τῆς σπᾶς στὴ θαρηγία αὐτῆς, ὄχρετε μιὰ εἰκόνα τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ξενοδοχείου Π. στὴ μικρὴ πόλιν τοῦ Ρήνου, τῆ Λόρχη.

Ἐνα θλιβερὸ μαυροκαπνισμένον χάλασμα ἀπὸ σπορους καμέναν ἔξλων καὶ ρούχων, ποὺ εἶχαν γίνεαι πᾶσι σπᾶχῃ, ξεφουῦνον ποὺ καὶ ποὺ γαλάζιοι καπνοί. Καρμὰ φλόγιτσα ἀνατηὰ κᾶνε τόσο μέσα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ σπορὸ τῶν ἄρτων, σὰν κἀποια ἀμαρτωβμένη γλώσσα, ποὺ κρηῖαι κατὶ νὰ γλῶρῃ ἀνάμ...

Ἀρχισα νὰ ἔμμερδῶν... Ἡ μπόρα ἔχει περῶσαι ἀπὸ πολὺ ὄρα κατὰ κα' ὁ ἥλιος ποὺ μόλις ἀνέτειλε λαμποκοπᾶει σ' ὄλην του τὴν ἀστραφετῆ δόξα. Ἐνα ἀπαλὸ ἀεράκι, φυσᾶει καὶ κᾶνει τὴ μικροῦλα ἀνωκία τοῦ ρημαγμένου κήπου ν' ἀνατερχάτῃ καὶ νὰ τιανῆ ἀπὸ τὴν κρησὴν κόμη τῆς πλῆθῃ τὰ κερμαῖα καὶ τὰ δαμάντια τῆς νυκτερινῆς βορῆς...

Σὲ μιὰ στιγμὴ κερταγγόντας τὸ θλιβερὸ αὐτὸ χάλασμα, εἶδα σὲ ἰσόγειο τοῦ ἕνα ὀμοῦτο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε καθόλου κερταγγῆ ἡ φωτιά. Ἦταν κατὰκλειστὴ καὶ ὁ ξενοδοχὸς μ' ὄλην του τὴν κῆρα γὰ τὴ συμφορὰ, ποὺ τὸν βόηκε, ὅταν κερποῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὸ ὀμοῦτο αὐτὸ, κατὸσες στὶς μῆτες τῶν παπουτσιῶν του, σὰ νὰ σπᾶσαν τὴν ἡσυχία κἀποιο ποὺ κοιμῶταν ἔκει μέσα.

Καὶ πραγματικὰ μέσα σ' ἔβεινο τὸ ὀμοῦτο, ποὺ τὸ εἶχε σπασθῆ ὁ τρομερὸς πᾶρτος δράκοντας, κοιμῶταν κἀποιος. Ἦταν ἕνας Ἐγγλέζος, περαστικὸς κα' αὐτὸς ἀπὸ τῆ Λόρχη.

Τὴ νύχτα μὲ τὸ πρῶτο φούντωμα τῆς πυρκαϊᾶς, ὁ ξενοδοχὸς καὶ ἡ γυναικα του ἔβραζαν καὶ τὴν ἔξυμνησιν. Τὸν πληροφόρησιν πᾶσι τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε πᾶσι κᾶνι καὶ πᾶσι κερποῦσε σὲ λίγο νὰ τὸν τυλιζοῦν ἡ φλόγες.

— Διάβολε! Καὶ γὰρ αὐτὸ μὲ ξυπνᾶτε: φῶνεξ ἀπὸ μέσα ὁ Ἐγγλέζος θυμωμένος. Εἶμαι κερταγγμένος καὶ δὲ μπερδὸ νὰ βῶ στοὺς ὄρμους, νὰ τρέξω σὰν τρελλὸς μὲ τὸ ποικάμισο. Σβῆστε σπᾶς-σπᾶς τὴν πυρκαϊά σας καί...καληνύχτα σας!...

Τὸ ἀποῦσαν κατῶν νὰ σηκῶνεται ἀπὸ τὸ κερβῆθι του καὶ νὰ κλειδῶνῃ κατὰ-κατὰ τὸ ὀμοῦτο τοῦ ἀπὸ μέσα. Φερβὸταν μῆκος μποῦσε καὶ τὸν ἔνοχλοῦσαν.

Τώρα ἔχει ξυπνήσει κατὰ κα' αὐτὸς καὶ προβάλλοντας ὀπὸ τὴν πόρτα, ροῦαῖε τὸν ξενοδοχὸ:

— Μῆκος σὰς βρασιόεται, κερκαλεῖ πανένα κερμαῖα κερποῦσῶν!...